

Núm. 16 primavera 2008

LA MOSTELETA

campins.org

LA REVISTA DE CAMPINS

LA

MIRAR UN QUADRE
EDITORIAL
MICRO ENTREVISTES
L'AJUNTAMENT
MOSQUES
ELS NOSTRES DOCUMENTS
XARXA CAMPINS
ÀLBUM
TRES MESOS DE CIÈNCIA
VEUS DE CAMPINS
HISTÒRIES VAGUES
DES DE LA PARRÒQUIA

NOTÍCIES
LA MOSTELETA
CANVI CLIMÀTIC 5
RACÓ DE L'ALQUIMISTA
EL LECTOR
L'ESCOLA
REFRANYS I ENDEVINALLES
EL TEMPS
LLIBRETA DE CAMP
RACÓ DEL POETA
RACÓ DEL FOTÒGRAF
POSTAL

MIRAR UN QUADRE

martí pey

foto i dibuix: carles puche

I QUE EM DIEU DE L'INFINIT?

I que em dieu de l'infinít? Així era com contestava Paul Cézanne, indignat, als que li retreien quan veien algun dels seus quadres: Però, si no està acabat?!

Quan està acabat un quadre? Contestar: quan l'artista deixa de treballar-hi, seria el més coherent que podríem dir. Però no és tant senzill. De fet un quadre no està mai acabat.

Un bon dia un vigilant del museu de Grenoble, va veure, astorat, com un senyor molt i molt gran, es plantava davant d'un quadre, treia una caixeta que duia a la butxaca, n'extreia un pinzell i es posava a aplicar color a la tela que tenia davant. El

guardià esvalotat va córrer cap a ell per aturar-lo. Va demanar ajuda. L'escàndol va ser majúscul. Tothom anava de bòlit. Però per què ho ha fet? Va ser la primera pregunta posada a l'agressor. Perquè no està acabat, va ser la tranquil·la resposta de l'acusat. Li falten uns quants retocs, va afegir. La sorpresa va ser proverbial quan els empleats del museu i la policia que va acudir de seguida a la sala dels fets, van descobrir que l'autor de l'atemptat era el propi autor del quadre. Aquest fet el protagonitzava Pierre Bonnard, conegut, precisament, per no donar mai per acabats els seus quadres que s'arrossegaven mesos i mesos estintolats contra els murs de la seva casa-estudi a Le Cannet.

Una altra solució per resoldre el problema de l'acabament, és pintar una vegada rere l'altra el mateix motiu, evitant retocar el que s'acaba d'enllestir. Es diu que Piet Mondrian, va pintar el mateix arbre, no menys, de dues dotzenes de vegades. I, l'anomenat, Paul Cézanne, a qui se li tirava en cara no acabar els seus quadres, va pintar prop de seixanta vegades *La montagne Sainte-Victoire*.

I que em dieu de les infinites possibilitats d'acabament que té el quadre del pensador que avui us presentem?

El subjecte principal és un arbre com el de Mondrian. És un arbre que tots vosaltres coneixeu sobradament. Hi passeu, sovint, molt a prop seu. En Carles, l'artista, el veu d'una manera i se'l imagina d'una altra. En Carles no l'ha anat a pintar *sur le motif*, com els impressionistes. El té a casa, n'havia fet una foto fa temps. La seva imaginació ha volat com les papallones que giren entorn del pensador. En Carles s'ha disposat a "modificar", l'aspecte de l'arbre i els vegetals adjacents. No té res d'especial, el fet d'omplir de color aquest magnífic roure. L'arbre, per si sol, es modifica constantment al llarg de tot l'any. En Carles li ha aplicat totes les modificacions anuals possibles, d'un sol cop. L'ha convertit en un arbre juganer, ple de coqueteria i un xic provocador. L'artista, en Carles, ens està desafiant. Vol saber fins on estem disposats a seguir-lo. Està posant a prova la nostra imaginació. Per aquest motiu ens ha plantat al pensador, envoltat de papallones, al peu de l'arbre. Al peu de la lletra. Al peu del motiu.

I que em dieu de l'infinít? 🐛

EDITORIAL

Una altra primavera **la Mostela** torna a treure el cap a casa vostra. Amb aquest núm. que teniu a les mans, ja són quatre els anys que puntualment us ha anat visitant a cada canvi d'estació.

Aquesta vegada, la influència de la primavera es fa notar al llarg de tota **la Mostela**. Ja en **la portada** s'hi pot veure l'efecte de la primavera en un dels horts de Campins.

També possiblement hagi estat la primavera la que ha mogut la mà de l'artista que ha fet la reinterpretació informàtica del roure que ens dóna la benvinguda quan anem cap a St. Celoni i que s'ha reproduït a **Mirar un quadre**.

Un insecte tan comú a les nostres llars per primavera, com la mosca, tampoc podia faltar en aquest núm. És per això, que en Joan López ens en fa cinc cèntims d'aquest tan quotidià i al mateix temps desconegut animaló.

A **Micro-entrevistes**, tres campinencs ens expliquen les seves raons per les quals han triat Campins, i no un altre lloc, per a desenvolupar la seva activitat laboral.

Aquest cop, el document que transcrivim a la secció **els nostres documents**, malgrat ser del 1878, ens descriu una situació que ben bé podria ser aplicada a la situació actual de l'escola l'Alzinar. Tant la situació que descriu de l'escola com el nombre d'habitants de Campins, no difereix tan de la realitat que avui tenim. Només el jornal del mestre ens dóna una pista del temps que separa el document de l'actualitat.

La veu de Campins, aquest cop, la posa Na Carme Puig i Nicolau de Can Dama. Amb ella recuperem una altre retall d'història, explicada per la seva protagonista.

Històries vagues, ens porta a conèixer la Carmeta del Vimeners, les vivències de la qual passen a engrandir el sac de desgràcies amb el que ja ens té acostumats en Joan López en aquesta secció.

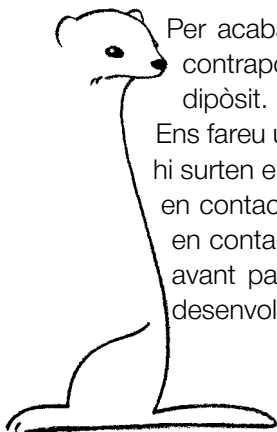
La Mosteleta, torna a donar protagonisme als més menuts, que en aquesta ocasió, ens expliquen una exposició sobre fets històrics al Montseny, que han realitzat amb profusió de dibuixos.

Amb la cruesa que el caracteritza, en Jaume Vilà, a la seva secció **Canvi climàtic**, ens explica, sense embuts, els avantatges i els inconvenients de l'energia eòlica.

Pels qui no heu pogut menjar la mona de Pasqua, encara sou a temps de fer-vos-en una de deliciosa, si seguïeu les indicacions que la Gemma Casanovas us dona en el **Racó de l'alquimista**.

A la resta de seccions fixes hi podreu trobar imatges de primavera al **Racó del fotògraf**, un arbre molt nostre: l'alzina surera a **Llibreta de camp**, algunes de les coses que han passat aquestos últims tres mesos a **Notícies** i resenyes de llibres a **Des de la parròquia** i **El lector**, així com què heu de prendre si voleu viure eternament a **Tres mesos de ciència**, o les coses que podem fer amb el nostre ordinador a **Xarxa Campins**.

Com veieu, altre cop hem procurat ser diversos per fer-vos amena la lectura de **la Mostela**. No tenim cap altra pretensió. Si ho hem aconseguit ens donem per ben pagats, sinó, esperem les vostres indicacions per poder fer-la, entre tots, encara més interessant.

Per acabar: Volem dir-vos que per tal de poder seguir amb la secció "**la postal**" (imatge de la contraportada), ens és imprescindible disposar de fotos, ja que hem acabat les que teníem en dipòsit.

Ens fareu un gran favor, si ens deixeu escanejar les vostres fotos familiars més antigues, aquelles on hi surten els avis o rebesavis, per poder-les publicar a **la Mostela**. Si en disposeu, podeu posar-vos en contacte amb qualsevol dels redactors de **la Mostela** o truqueu a l'Ajuntament i ens posarem en contacte amb vosaltres per poder fer les reproduccions. Penseu que les imatges dels vostres avant passats són part de la història de la nostra vila i molt importants per entendre'n el seu desenvolupament. 🐾

josep pinyot - carles puche

MICRO-ENTREVISTES

àngels vilà-rius

TREBALLAR A CAMPINS (i II)

En aquest número la Mostela ha volgut preguntar a tres persones quins motius els han portat a establir la seva feina a Campins, què hi busquen i quines dificultats hi troben. Són tres homes d'oficis variats que ja fa temps que tenen aquí el seu negoci.

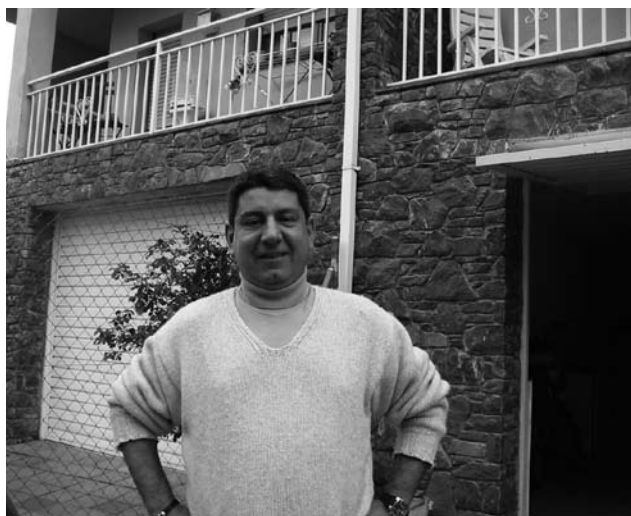

Nom: Ramon Sarrà. Edat: 48 anys.

Ofici: Mestre industrial. Especialitzat en matriceria.

He viscut sempre a Campins. Des dels 18 anys que tinc un taller, primer per afecció i després com a professional.

M'agrada la feina de mecànic i també m'agrada viure a Campins. Busco que la meua vida quotidiana i la feina siguin una harmonia tot junt. He pogut muntar el taller, els veïns sempre m'han donat feina, estan contents que algú els pugui fer reparacions i no hagin d'anar a Sant Celoni o Palau, i ara també em dedico a fer altres coses que em permeten viure i no tinc perquè marxar de Campins, en tinc prou per anar fent. Aquí tinc tot el que necessito. Personalment em fa falta espai, estaria bé que hi hagués alguna zona dedicada a zona industrial. M'agrada també fer feines artístiques amb el ferro.

Nom: Josep Escalada. Edat: 49 anys.

Ofici: Tècnic dental.

Fa 4 anys que treballo a Campins i 2 que hi visc.

Vaig venir a Campins d'una forma circumstancial, estava molt atabalat de viure a Barcelona. Primerament em vaig instal·lar a Sant Esteve, però al cap d'un temps vaig trobar aquesta casa i em vaig traslladar. Aquí visc molt més tranquil, la meua feina consisteix en fer pròtesis dentals, ponts i altres peces; treballo per encàrrec, cosa que em permet fer un horari molt independent. A Barcelona tot eren presses, nervis i angoixes. Aquí m'organitzo com vull.

Estic content de viure aquí, trobo a faltar algun cinema a prop, més coses lúdiques, alguna discoteca o algun altre local pels joves. He vingut a viure aquí per la tranquil·litat i la pau que hi ha.

fotos: J. Danés

Nom: Jordi Mir. Edat: 34 anys.

Ofici: Lampista.

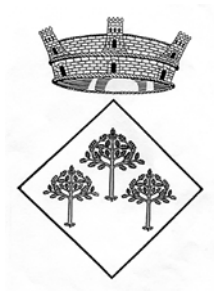
Sempre havia vingut a Campins els caps de setmana i les vacances, des de fa 12 anys m'hi vaig quedar a viure. Fa 7 anys vaig començar amb l'empresa d'instal·lacions: Aigua, gas, electricitat, aire condicionat.

Treballo aquí perquè sóc d'aquí, treballem a tot arreu però en ser d'aquí treballem més aquí. M'agrada, no hi ha gaires diferències; en un lloc més gran potser tindria més feina, si ens convé baixem a Sant Celoni en cinc minuts, no trobo a faltar res.

Nosaltres sempre hem sigut una empresa petita, que hem fet reparacions a les cases. Aquests anys estem amb la promoció de cases de la constructora i és una feina gran, però quan acabem tornarem a la feina de sempre.

L'AJUNTAMENT INFORMA

CAMPINS - INFORMATIU MUNICIPAL

La Fundació Acció Baix Montseny

La Fundació es va crear el setembre de 1998 per iniciativa de 8 Ajuntaments del Baix Montseny en detectar la necessitat de dotar de serveis i recursos específics a un grup de població amb disminució. Els Ajuntaments fundadors som: Sant Celoni, Sta. Maria de Palautordera, Sant Esteve de Palautordera, Vallgorguina, Gualba, Fogars de Montclús, Montseny i Campins. La finalitat doncs, era i és afavorir la millora de la qualitat de vida, la igualtat d'oportunitats i la inserció laboral i social de les persones amb discapacitat, física o psíquica, de la comarca del Baix Montseny.

La Fundació gestiona el Centre Especial de Treball Baix Montseny Jardineria i Serveis. Creat el gener de 2000, té com objectiu principal realitzar un treball productiu amb la finalitat d'assegurar un treball remunerat als seus treballadors amb discapacitat, a la vegada que sigui un mitjà d'integració del major nombre d'ells al règim de treball ordinari.

Actualment hi ha 28 persones amb discapacitat treballant al CET Baix Montseny Jardineria i Serveis. La plantilla total de l'empresa és de 42 treballadors.

Els principals serveis que ofereix són serveis tècnics de gestió i assessorament d'espais verds, parcs i jardins, servei de jardineria, serveis de neteja, de pintura i senyalització viària, serveis forestals i serveis de missatgeria.

La Fundació també gestiona el Servei Complementari d'Ajustament Personal i Social (SCAPS). Aquest servei compta amb els professionals adients per tal de garantir una atenció de qualitat i un desenvolupament a nivell personal i social de totes i cadascuna de les persones amb discapacitat del CET, preocupant-se d'aspectes que es treballen tant dins com fora del lloc de treball.

Actualment la Fundació està realitzant gestions per ser entitat col·laboradora del servei de suport a l'autonomia a la pròpia llar. Aquest servei té per objectiu facilitar l'accés de la persona amb disminució a una vida més independent en el lloc que constitueix el seu domicili habitual.

L'Ajuntament de Campins col·labora molt activament amb la Fundació Baix Montseny. En la seva condició de Patró Fundador, es preocupa per la seva millora i continuïtat, fent un seguiment periòdic de la seva activitat. Els Ajuntaments Patrons som els primers clients de la Fundació, a qui encarreguem feines de neteja, pintura i jardineria, principalment.

Cada divendres podem veure a personal de la Fundació fent tasques de neteja i manteniment de carrers i zones verdes del nostre municipi, complint amb el conveni que tenen signat les dues entitats. També tenen assignada la neteja de l'escola L'Alzinar.

BAN

D'acord amb el que estableix el Decret 84/2007, de 3 d'abril, d'adopció de mesures excepcionals i d'emergència en relació amb la utilització dels recursos hídrics (prorrogat pel Decret 257/2007, de 27 de novembre), i fent ús de les facultats que em confereix l'article 21.e de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, i l'article 68 del Decret 179/1995, de 13 de juny, pel qual s'aprova el Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals, dicto aquest ban:

Degut a la manca de pluges, la reducció de reserves d'aigua dels embassaments i la previsió d'afectacions al subministrament exigeixen adoptar mesures excepcionals orientades a l'estalvi de l'aigua, per la qual cosa:

Es demana que l'aigua potable no es destini als següents usos:

- Reg de jardins, prats, horts, arbres, zones verdes i esportives, de caràcter públic o privat.
- Reg o aigüeig dels vials, carrers, senders i voreres, de caràcter públic o privat.
- Emplenar piscines, estanys i fonts, privats o públics.
- Fonts pel consum humà que no disposin d'elements automàtics de tancament.
- Rentar amb mànega tota mena de vehicles, excepte el rentat efectuat per empreses dedicades a aquesta activitat.
- De forma general, qualsevol ús que no sigui l'abastament domèstic.

A nivell domèstic es recomana:

- No deixar aixetes obertes.
- Reduir el consum en sanitaris i bany, només fer servir la dutxa i el temps necessari.
- Aprofitar al màxim la càrrega de la rentadora i rentaplats.

S'informarà puntualment a la població de la situació de la sequera i els seus efectes concrets al municipi.

Campins, 28 de febrer de 2008

L'Alcalde,
Miquel Barnola i Catarineu

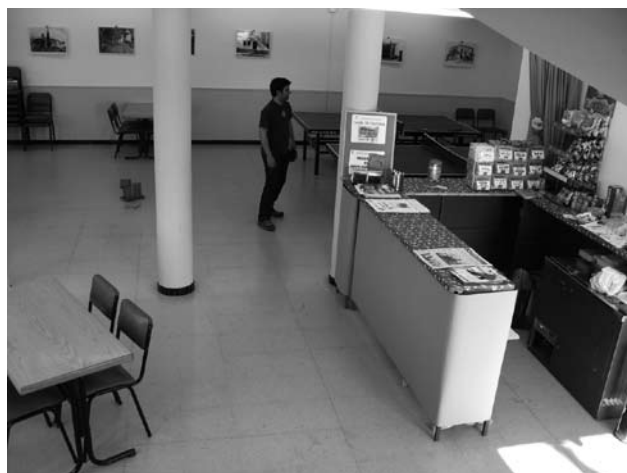
El Casal està obert

Des de les passades vacances de Nadal que el Casal de Cultura està obert cada cap de setmana. És molta la gent que demanava aprofitar més aquest espai municipal.

S'ha començat des de la provisionalitat tot esperant que l'assistència dels nostres veïns i veïnes, grans i joves, permetin consolidar aquest nou servei que està en període de proves.

De moment hi podeu trobar jocs (de taula, futbolí, ping pong), lectura, música i servei de bar. Properament s'instalarà un punt de servei d'Internet via Wifi, aprofitant les instal·lacions de la Xarxa Telemàtica Campins.

fotos: Ajuntament Campins

MOSQUES

joan lópez

La primavera ha arribat i del no res han aparegut dins les nostres llars mosques immenses i piloses. Han estat tot l'hivern amagades en un racó, dormint deliciosament. I, ara, amb la primera escalfor, s'han esverat i han començat el seu viatge turístic a través de casa nostra: de la cuina a la finestra i de la finestra al lavabo. Són sorolloses com una avioneta i produeixen una irritació contrastada. Si estàs llegint el diari, perds la línia, tot desitjant que s'aturi uns moments en el vidre de la finestra. La dona et diu que l'obris de bat a bat i que li donis una oportunitat. Mentrestant, el diari, fruit d'una torsió produïda amb les mans, ja ha pres la forma d'una barra. Quan es produeix l'impacte brutal, esclaten els renecs de la muller, tot fregant el vidre enèrgicament amb un drap humit. Moltes persones s'han preguntat en el decurs de la història el perquè de la presència d'aquests insectes en la biosfera. Però és clar que dins la xarxa tròfica, el paper de la mosca, és inqüestionable. Quan un d'aquests insectes diposita la seva càrrega d'ous damunt d'un gos mort o d'un tall de pernill en dolç, indefectiblement, al cap de pocs dies, apareix un magma de larves en moviment inquiet. S'hi compten per milers. I la devastació és total. Tanta eficàcia, dins del regne animal, no ha estat encara superada. I és aquest fet precis el que dona a aquest dípter una certa simpatia.

L'examen de la fotografia permet admirar algunes de les adaptacions a la vida casolana d'aquests animals. Les dues porres davanteres s'activen quan la mosca detecta un tall de cam oblidat damunt del marbre. Llavors, repiquen entre

elles produint un so similar a l'aplaudiment. Ara, només es oït pels seus congèneres, que es personen ràpidament, per si li és de menester un cop de mà. Sota les porres hi ha l'obertura nasal sense obstacles, és a dir sense la nostra protuberància nasal, per tal que les partícules olfactives puguin entrar a raig dins l'organisme. I finalment, la pilositat de les extremitats, equivalent als agullons d'algunes plantes ruderals, tenen una clara missió de fixació a l'aliment, especialment efectiu en productes com el formatge o la catalana. I així podríem continuar indefinidament, en aquest procés d'admiració creixent, però es fa tard i vol ploure. 🌧️

foto: internet

Núm. 551.

Atendido á que el exiguo sueldo de 250 ptas. anuales con que se halla dotada la escuela incompleta de ese pueblo, no basta ni con mucho para subvenir á las primeras necesidades de la vida del maestro que tenga á su cargo el magisterio, y considerando por otra parte que tal dotacion no guarda las proporciones debidas con el vecindario ni con las demás circunstancias de la localidad, lo cual refluye en primer termino en grave perjuicio de la enseñanza; esta Junta provincial, en virtud de lo dispuesto por la vigente legislación del ramo, y teniendo á la vista el censo oficial de ese pueblo que arroja la cifra de 373 habitantes, ha acordado elevar el sueldo de esa escuela incompleta

Segell: JUNTA DE INSTRUCCIÓN PÚBLICA DE LA PROVINCIA DE BARCELONA.

Núm. 551.

Atendido á que el exíguo sueldo de 250 ptas. anuales con que se halla dotada la escuela incompleta de ese pueblo, no basta ni con mucho, para subvenir á las primeras necesidades de la vida del maestro que tenga á su cargo el magisterio, y considerando por otra parte que tal dotacion no guarda las proporciones debidas con el vecindario ni con las demás circunstancias de la localidad, lo cual refluye en primer término en grave perjuicio de la enseñanza; esta Junta provincial, en virtud de lo dispuesto por la vigente legislación del ramo, y teniendo á la vista el censo oficial de ese pueblo que arroja la cifra de 373 habitantes, ha acordado elevar el sueldo de esa escuela incompleta de niños á la cantidad de 400 ptas. anuales.

El cuerpo de provincia que no duda del celo que por el fomento de la enseñanza tienen V. y el Ayuntamiento de su presidencia, les encarece la necesidad y el deber en que se hallan de consignar en el próximo presupuesto la citada dotacion de 400 ptas., con la cuarta parte de ella para el material, á fin de que, desde 1º de Julio venidero, quede definitivamente establecida; esperando que se servirá V. acusar recibo de la presente comunicacion á esta Superioridad para los fines que son consiguientes.

Guarde á V. muchos años = Barcelona 24 Abril de 1878.

El Gobernador Presidente

(firma il.legible)

El Secretario

(firma il.legible)

Sr. Alcalde de Campins

CÀLCUL DISTRIBUÏT O COMPUTACIÓ VOLUNTÀRIA

Fer Ciència és al vostre abast

foto: josep pinyot

És possible que alguna vegada, fent servir el vostre ordinador, us hagueu preguntat quant temps triga el cor de l'ordinador (el processador) en fer una tasca, com per exemple escriure una carta o calcular un full de càlcul.

Tenint en compte que els processadors moderns executen de l'ordre de 2.800.000.000 de cicles d'instruccions per segon, el resultat és que el processador es passa el 99,999999% del temps esperant a fer quelcom.

Llavors, què és el que passa amb la resta d'operacions que deixa de fer el processador? Doncs senzillament es perden. Una enorme quantitat de potència de càlcul es perd cada dia simplement pel fet d'encendre el nostre ordinador personal.

Basant-se en aquesta realitat, la comunitat digital ja fa anys que "recicla" la immensa potència de càlcul de milions d'ordinadors personals per a usos científics.

Si aneu a <http://boinc.berkeley.edu> (<http://www.boinc.cat> en català) trobareu un dels projectes per a "computació voluntària o càlcul distribuït" més sòlids que hi ha actualment a Internet.

Apadrinat per la Universitat de Berkeley a Califòrnia (USA), agrupa més de 50 projectes científics que, per a la seva realització, precisen una potència de càlcul massiva que sovint els súperordinadors són incapaços de proporcionar. Així, en una mena de repetició de la història de David i Goliat, el petit (l'ordinador personal) acaba essent més poderós que el gran (el súperordinador) i qui se'n beneficia és la ciència i, per extensió, nosaltres.

Per a participar només cal que trieu a quin projecte científic voleu donar el temps mort del vostre ordinador. Acte seguit us instal·leu un petit programari que connectarà mitjançant Internet amb el servidor del projecte escollit i es baixaran petites unitats de treball. Un cop elaborades, les solucions són retornades a l'ordinador central del projecte on recollirà noves unitats de treball per elaborar, repetint el cicle de forma contínua.

El programari de càlcul distribuït està dissenyat per a treballar sense interferir el rendiment del vostre ordinador mentre trebal·leu, per la qual cosa només calcula quan no l'esteu fent servir (quan apareix l'estalvi de pantalla, en pauses llargues de la vostra feina, etc.). Tampoc no us heu de preocupar de si l'heu d'apagar, doncs el programari és capaç de reprendre la tasca al punt on s'havia quedat.

Aquests són alguns dels projectes als que podeu ajudar de forma altruista:

.. Xarxa de control de la malària, intenta calcular l'evolució d'aquesta epidèmia per facilitar la seva eradicació (<http://www.malariacontrol.net>). Col·laboraríeu amb l'Institut Tropical de Suïssa.

.. Rossetta@home, intenta calcular la forma tridimensional de les proteïnes. Això pot servir per a dissenyar medicaments per a malalties com la malària, el càncer, la SIDA, l'Alzheimer i moltes d'altres (<http://boinc.bakerlab.org/rosetta>). Col·laboraríeu amb la Universitat de Washington als EEUU.

.. SETI@home, és un projecte de recerca de vida intel·ligent extraterrestre (<http://setiathome.berkeley.edu>). Col·laboraríeu amb la Universitat de Berkeley als EEUU.

.. Xarxa de predicció del clima, executaríeu en el vostre ordinador un model climàtic únic personalitzat i podríeu veure l'evolució del clima segons el vostre model (<http://climateprediction.net/versions/CA/index.php>). Col·laboraríeu amb la Universitat d'Òxford a Anglaterra.

Sovint tots aquest projectes van acompanyats d'algun programari de tipus estalvi de pantalla que us permet visualitzar l'estat de les tasques que se us han assignat.

Com podeu veure, el vostre ordinador és útil fins i tot quan, suposadament, no està fent res i us posa la ciència **al vostre abast**. 🌐

SABÍEU QUE...?

Hi ha un projecte de la Universitat Pompeu Fabra de computació voluntària per a simulacions dinàmiques moleculars que fa servir el processador Cell de les PlayStation 3 com a motor? Un sol processador Cell té la potència equivalent a 16 PCs amb processador d'un sol nucli. Més a <http://www.ps3grid.net/index.php>.

ÀLBUM

fotos cedides per rafel durbau

Edifici de les
Escoles 1966

Restaurant Les
Albes 1966

LES PERSONES AMB ULLS BLAUS DESCENDEIXEN DEL MATEIX AVANTPASSAT.

Una nova investigació mostra que les persones amb ulls blaus descendeixen d'un únic avantpassat comú. Un equip de científics de la Universitat de Copenhaguen ha rastrejat els orígens d'una mutació genètica, que es produí ara fa entre sis mil i deu mil anys, i ha determinat que és la causa del color blau en els ulls de tots els humans actuals.

En un principi, tots els humans teníem ulls marrons, explica el professor Hans Eiberg, del Departament de Medicina Cel·lular i Molecular. Però una mutació genètica que va afectar al gen OCA2 en els nostre cromosomes va resultar en la creació d'un interruptor que va desactivar la capacitat de produir ulls marrons.

UN EXTRACTE D'HERBES AUGMENTA LA LONGEVITAT.

L'extracte d'una planta de muntanya, de flors grogues, indígena de les regions àrtiques d'Europa i Àsia, va elevar l'esperança de vida de poblacions de mosques de la fruita en uns experiments realitzats per la Universitat de Califòrnia a Irvine.

Les mosques que consumien una dieta rica en *Rhodiola rosea*, una herba que es fa servir molt pels seus efectes anti-estrès, van viure en promig un 10 per cent més de temps que les mosques dels grups que no la van consumir.

Encara que aquest estudi no presenta evidències clíniques de que la *Rhodiola* pugui perllongar la vida humana, la troballa de la seva capacitat d'extendre l'esperança de vida d'un model animal, en conjunt amb els seus coneguts beneficis per la salut humana, fan de aquesta herba una candidata prometedora per a futures investigacions antienvelliment, explica Mahtab Jafari, professora de ciències farmacèutiques i autora principal de l'estudi.

foto: internet

foto: internet

NOVES PLANTES RESISTENTS A LA SEQUERA.

S'ha aconseguit desenvolupar plantes de cultiu genèticament modificades que sobreviuen a les sequeres, i poden créixer amb un 70 per cent menys de irrigació que les seves homòlogues naturals. El resultat ofereix noves esperances per a l'agricultura a tot el món, ja que els cultius de moltes zones del planeta ja s'estan trobant amb el problema dels subministraments limitats i inestables d'aigua, entre altres dificultats vinculades a l'escalfament global.

En aquest estudi, portat a terme per un equip internacional d'investigadors dirigits des de la universitat de Califòrnia a Davis, es van fer servir plantes de tabac com a models d'experimentació. Es va escollir aquesta planta perquè es gran, creix ràpid, i és un bon model per a molts altres cultius.

"Els resultats són prometedors, perquè obren les portes, no només a la producció de plantes que poden sobreviure a sequeres periòdiques, sinó també a la possibilitat de reduir la quantitat d'aigua destinada normalment a reg per al seu correcte creixement a alguns dels cultius més importants del món." subratlla el professor Eduardo Blumwald, catedràtic en el Departament de Ciències Vegetals. 🌱

UNA DAMA DE CAN DAMA

fotos: arxiu can dama

Carme Puig i Nicolau

Arribem a Can Dama per entrevistar la Carme, una dona menuda, plena de vitalitat, contenta i satisfeta d'haver nascut i de seguir tan vinculada a Campins. Gairebé no ens cal fer preguntes, és ella mateixa qui ens convida a entrar en la seva vida, desgranant els seus records i les seves vivències d'una manera extraordinàriament fluida. Tenim la sensació d'entrar en una mena de túnel del temps, ple d'experiències intenses, a voltes sorprenents...

“Vaig néixer aquí mateix, a Can Dama, una casa que no és ni d'avui ni d'ahir, fa bastants anys. El meu pare era de Campins, i la meua mare venia de Can Nicolau del Roure. Érem tres germanes. La nostra infància va ser la típica d'una família de pagès. Vam ser batejades i vam fer la Primera Comunió a la parròquia de Campins. També hi anàvem a escola. El pare va morir jove i la mare va arribar a viure fins als noranta-vuit anys.

Del temps de la guerra recordo la crema de molts objectes de l'església en un solar a la vora de la Rectoria i com la parròquia va ser ocupada per gent refugiada. Per a mi, són records i vivències que prefereixo deixar quietes. De fet, molta d'aquella gent ja no hi és.

Un cop passada la guerra, va tocar reconstruir i refer el que s'havia fet malbé. Noies de moltes cases del poble ens reuníem i ens organitzàvem per netejar i recuperar l'església, que havia quedat molt bruta i malmesa. D'aquesta època recordo

que tots fèiem pinya. La gent s'ajudava molt, intercanviava el que tenia, i es repartien les coses. Avui en dia la gent està més tancada a casa seva. Les noies ens trobàvem per cosir al jardí de la Rectoria, on sovint Mossèn Ramon ens explicava històries, de la Bíblia i d'altres, per distreure'ns. Així, de mica en mica, es van anar confeccionant diferents ornaments religiosos (tovalles, albes, purificadors, corporals, etc.), per substituir els que havien estat destruïts.

Es van crear uns grups de teatre, nois i noies per separat, que havíem fet fins i tot obres de Frederic Soler “Pitarra”, com ara “El ferrer de tall”. Ens feia molta il·lusió que amb els diners que recollíem amb les obres de teatre es poguessin comprar diferents imatges, que encara ara podem trobar a l'església, com la de Sant Joan Baptista, la Verge Immaculada, el Sant Isidre, etc.

Quan vam ser més grans, tal i com era costum a llocs rurals, les noies anàvem a aprendre a cosir i a

brodar, també el "corte". Anàvem a peu fins a Sant Celoni, a un local on ens reuníem un grup d'unes 60 noies.

Teníem parents a Barcelona, i sovint hi anàvem, amb el cotxe de línia de l'empresa Giol, que feia el trajecte passant per Granollers. Sempre he tingut la sensació que anàvem més ràpid aleshores que ara, que hi ha tants cotxes i tanta gent. Eren temps de postguerra, havia pocs diners i la gent es movia poc.

Campins era un poble amb fama de saludable. Molta gent hi venia a fer estades per refer-se, normalment de malalties respiratòries. Eren persones que s'adaptaven bé al tarannà del poble, sense pretensions. No és d'estranyar que es fessin amistats i fins i tot algun matrimoni amb noies del poble. En Joan Zaragoza i Marías, el meu futur marit, va ser una d'aquestes persones.

Ens vam casar a Santa Fe del Montseny. Vam fer el viatge de nuvis que va durar tot un mes en un vaixell a l'estranger fent escala a Anglaterra, a les illes Canàries, a Tunis...

Per poder acompanyar el meu marit, amb el passaport en regla, i per no tenir problemes, em vaig veure obligada a fer el Servei Social, que en aquell temps havien de fer totes les noies. El vaig fer al Cottolengo de Barcelona i a l'Hospital de Sant Joan de Déu, un cop casada.

Del meu marit puc dir, entre moltes altres coses, que era un home avançat al seu temps, tenia una curiositat innata i un afany d'aprendre constant que el duia a descobrir nous productes. Abans, els negocis es feien d'una manera diferent, el tracte era molt personal, la gent feia autèntiques amistats, hi havia una gran confiança i seriositat. Vaig acompanyar-lo en molts dels seus viatges de negocis.

El meu marit era també molt aficionat a filmar i fer fotografies. També li agradava molt jugar al tennis.

Vam conèixer com vivien altres pobles, tant d'Espanya com de l'estranger. Jo sempre dic que els pobles són com un bombó de molts gustos, que cal anar tastant. Cadascun té la seva manera de fer les coses. Si vols saber com és una gent, passeja't pel seu mercat, per veure què mengen i com es tracten, què fan i què deixen de fer, i visita els seus centres de culte, sempre amb el màxim respecte. S'aprenen moltes coses...

Després de la mort de meu marit em vaig afeccionar a participar en exposicions i concursos de plantes, fins i tot alguna vegada vaig guanyar

algun premi. Aquí, al jardí de casa, també m'ha agradat tenir-hi arbres i plantes ben diferents, d'arreu del món, junt amb molts rosers.

Fa uns anys vaig tornar a viure aquí, on hi ha un aire més pur i menys contaminat. A ciutat hi anem quan ens cal anar al metge”.

Per anar tancant la conversa, veiem alguna de les pel·lícules de la família, que el fill petit de la Carne, en Jordi, està passant a format DVD.

Anem mirant els vídeos, dels anys 60 i 70. Hi veiem gent coneguda, força més jove, com el Joan del Figueral, tallant els cabells als nens amb molta traça. Veiem també imatges del ball de l'aplec de Sant Guillem, on ens sobta veure la gent jove de l'època ballant el rock. O la festa de Sant Antoni Abat, amb la benedicció dels animals, amb Mossèn Emili, on es repartien coques entre els assistents. Apareixen també imatges de la cursa de l'Automòbil Club, que pujava fins a Santa Fe, cursa que la família seguia des d'un revolt, abans de Can Pla. Ens criden especialment l'atenció unes imatges de l'espectacular nevada de l'any 62, així com els joves del poble cantant caramelles per les cases. La Carne va anomenant molts dels rostres que apareixen a les imatges: en Francisco de les Albes, en Ton de Comartina, en Joan del Ciment, el de Can Pons, dos germans de la Dolors Puig, en Lluís del pis, el de Can Bieló, el pare dels germans Tojà. Ens explica que a mida que anaven passant per les cases, s'hi afegien més cantaires. Cantaven els goigs del Roser, que la Carne recita complaguda, amb seguretat i emoció: “En aquesta casa som per donar-vos alegria, puig sa vostra Senyoria és la verge del Roser” 🍪

LA CARMETA DEL VIMENERS

foto: arxiu Pere Rovira

En aquell temps, al Vimeners eren catorze o quinze de colla, comptant un mosso i un cabrer. Ningú no anava a jornal; tothom vivia de la casa, que duia amb mà de ferro la padrina, la Maria López. De la Maria, se'n deia que era bruixa, però en realitat era molt creient. Era baixeta i rabassuda i sempre duia faldilles fins als peus. Tenia el cap encastat entre les espatlles i el coll no li era visible. El cap, la boca, els ulls, el nas, tot era descomunal. Tenia una cara expressiva i aparatosa, i els símptomes d'alegria o d'enuig prenien, pintats en el rostre, unes dimensions desmesurades. Era molt alegre, si no la feies amoïnar. Volia ser mestressa de tot; per dir-ho a la selvatana, era molt revitxocada. El seu reneç natural era "mecagundeunetx", reneç que emetia copiosament quan havia de veure's amb l'advocat o de baixar a l'Ajuntament. Duia tots els papers i els plets de la casa. A l'Ajuntament, quan la veien arribar, li preguntaven amb sorna:

- On tens el teu home, Marieta...?

- Prou feina té a casa! –contestava airada.

El seu marit era en Josep Rovira Moner, l'hereu de la casa. Era alt i magre, valent i pausat, i sobretot era home de poques paraules. Darrere d'aquest aparent estat d'apatia, s'amagava un perfecte mecanisme d'adaptació a la convivència amb un terratrèmol humà. Posats de costat, semblaven un ou i una castanya; diríeu que era un matrimoni condemnat al fracàs, al fracàs immediat.

De la Marieta, deien que era bruixa, i és cert que això ja ho he dit abans. A totes les cases, però, aplicaven un remei o altre per exorcitzar les tempestes. Quan el cel s'ennegria i el vent girava del cantó del turó d'Arenys, corria a posar llor al foc i a encreuar dues fauces. Llavors pujava al pis de dalt, treia el cap per la finestra de damunt del portali, amb els braços estesos i de cara a Morou, resava per trencar el temps. I si calia trencar la boira, omplia cartutxos amb cera del ciri Pasqual i tres granes de blat i fotia unes escopetades eixordadores, que semblaven estripar el cel.

El mite i la por conviuen de manera natural amb la vida a pagès. Un vespre d'estiu, en Josep tornava de Baladrell de tancar el ramat. En ser a la Mitja Galta, els gossos de la casa es van abraonar al damunt de la seva gossa, que anava alta. Amb aquell posat tranquil, li va engegar una garrotada a un, que van arrencar a córrer tots els altres. En sentir els xiscles, la mestressa, a qui deien la Marquesa, va

sortir exaltada i se les va tenir molt fortes amb el pastor. En Josep, que no li agradava que li toquessin els rosaris, la va deixar amb la paraula a la boca, i pels volts de la Font de la Teula encara la sentia cridar. Al cap de dos o tres dies, un vespre que passava per Dona Morta va sentir fressa de cadenes i va veure un toro que pujava pel camí. Com que no es decantava, així que el va tenir a sobre li va engegar un cop de destrat, però no el va tocar, com si hagués picat un fum. I el toro va continuar amunt fins a desaparèixer. El padri era valent i no tenia mai por. No era d'inventar-se aquelles ximpleries, però sempre va pensar que aquella aparició fou cosa de la Marquesa.

En Josep i la Maria van tenir tres fills, en Jaume, l'Angeleta i la Carme. La Carme Rovira i López no va tenir sort a la vida. Ja se sap que en certes qüestions convé ser caut a l'hora d'emetre una qualsevol opinió i que no s'hi val parlar a la babalà. Ara bé, que la Carmeta fou una desgraciada és una veritat inqüestionable. De jove portà una vida normal, lleugerament feliç, si voleu. Però tot es va capgirar una nit que baixava de Santa Fe, de visitar els avis. En ser pels volts del Cirer Bord, més avall de Dona Morta, se li va aparèixer una llauna de petroli amb orelles com un gos, que li va passar pel costat, tot fent "catraquin, "catracan". Es va espantar tant, que mai més no tornà a ser la mateixa. Llavors tenia setze anys i sempre més va estar malalta. Fins

i tot se li estroncava la menstruació i patiria un paràlisi que la faria caminar amb dificultats la resta de la seva vida. De resultes d'aquell ensurt, es va enllitar i no es va llevar en molt de temps. En un moment determinat, un metge de Breda de molta anomenada la visità. La trobà desnerida i molt baixa de defenses. Per dir-ho amb la precisió del gremi, la trobà molt fotuda. Per als ensurts de mort, no hi havia medecines, però li receptà un tractament de xoc, per mirar de reviscolar-la. Així, al cor de l'hivern, la despullaven i l'abrigaven amb un llençol xop d'aigua de la riera, dos o tres cops al dia. La Carmeta quedava del color dels aranyons, tremolant com una flama. Llavors, entrava momentàniament en un estat d'excitació, com si despertés d'una letargia llarga i profunda, però després, tornava al seu ensopiment habitual. La millora es féu esperar, però almenys la Carmeta acabaria levant-se del llit.

Tinc a les mans una foto de família de la gent del Vimeners. Hi veig la Carmeta, amb davantal, mitges i espadenyes. Tots miren la càmera menys ella, que sembla absent, amb la mirada perduda i un inici de somriure, un somriure de

monalisa, beatífic. Té els braços caiguts i un és clarament més llarg que l'altre, fet que em fa pensar que també patia el mal dels espatllats.

En un moment determinat, la Carmeta es casà amb un de Mosqueroles i marxà a viure a Can Grau de Fogars. Més tard es mudaren a Can Mataburros. La Carmeta —tot sembla indicar-ho— no hi era tota. El marit, en Josep, no parava mai a casa; sempre era amb les vaques, però tot i així va tenir temps de fer-li un fill. El nadó moriria aviat, de gana: la Carme deia que el nen sempre dormia, que dormia a tothora, i és clar no li donava mai el pit. Poc després el marit patí un atac de cor mentre llaurava. La Carmeta se n'adonà tard. L'home jeia damunt la gleva fresca. La dona corregué a socorre'l. Què hi podia fer? Li posà un jec per sobre i l'abraçà fort contra el pit, l'abraçà potser per primera vegada, l'abraçà fins que li morí entre els braços. Sense home i sense fill, sentí la necessitat de tornar amb els pares, que llavors havien baixat a viure a Can Tordera, prop de Riells. Els últims anys de la seva vida els passà a l'hospital de Sant Celoni, on morí. 🐼

DES DE LA PARRÒQUIA

eirene!

COM ELS HOMES ES TROBEN A SÍ MATEIXOS

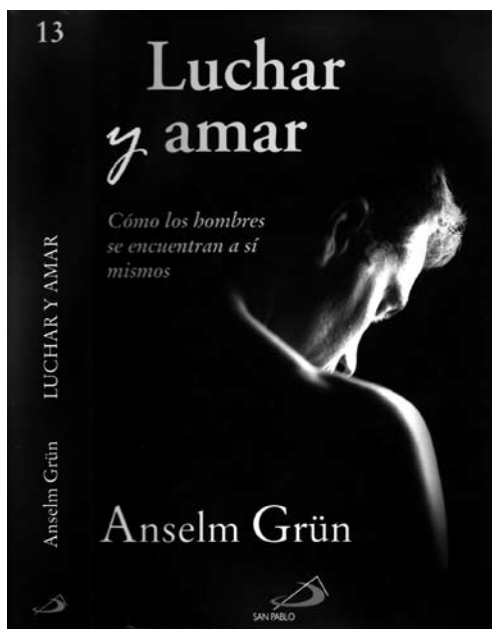

foto: josep pinyot

En aquest número de “La Mostela” voldríem comentar un llibre escrit per un home, que parla d’homes i va dirigit als homes. El seu títol “Luchar y amar: Cómo los hombres se encuentran a sí mismos”. El seu autor és Anselm Grün (doctor en Teologia i llicenciat en psicologia i ciències empresarials). Mitjançant un viatge per 18 arquetips d’home presents a “La Bíblia”, l’autor, que és monjo benedictí a l’abadia de Münsterwarzach (Alemanya), ens mostra quins són els camins que l’home hauria d’emprendre per a conjuminar la seva força i empena naturals amb la tendresa i sensibilitat necessàries per afrontar una vida en societat, trobant el seu veritable paper com a individu, fill, pare, espòs, treballador i subjecte espiritual, tot des d’una perspectiva cristiana.

El més rellevant del llibre és que l’autor valora de forma molt objectiva el tarannà i les accions d’aquests 18 personatges masculins, mostrant-nos tant les seves forteses com les seves debilitats i, d’aquesta forma, fent-los identificables ‘per’ i ‘en’ cadascun de nosaltres.

Així, per exemple, veu a Abraham com un pare amb fortes conviccions que, malauradament, interpreta erròniament el mandat del Senyor. D’aquesta manera, a l’home que té la força positiva de cercar una veritat més elevada i un viatge cap a Déu li aflora la debilitat del portar a terme un acte tan cruel com el d’intentar sacrificar el seu propi fill per una interpretació esbiaixada del desig de Déu.

Aquest és un exemple que exposa la mecànica del llibre, un llibre que ens farà pensar, en reconèixer alguns dels trets específics de cada personatge com a propis. De sobte veiem que nosaltres mateixos tenim una part, que pot ser bona o dolenta, de cadascun d’aquests homes i que l’autor ens ajuda a identificar per tal que, mitjançant la reflexió, puguem assolir un estat d’equilibri entre el lluitador que pot acabar perdent de vista el motiu de la seva lluita i l’amant que pot acabar sent un ésser dèbil i esporuguit.

Us recomanem aquest llibre que en les seves reflexions finals posant com a exemple Jesús —el model d’home lliure, capaç d’enfrontar-se amb els poders establerts fent canviar el món i alhora sentir el més gran amor envers el proïsme— intenta donar-nos una pista per tal de retrobar el lloc de l’home autèntic un cop qüestionat el seu paper tradicional per la valenta, i necessària, lluita feminista. 🐼

NOTÍCIES

ELECCIONS A CORTS GENERALS 2008

Un cop més, i ja en van deu des del restabliment de la democràcia a Espanya, els campinencs i campinenques hem tornat al Casal de Cultura per a votar qui ocuparà els escons per la circumscripció electoral de Barcelona al Congrés i al Senat espanyols.

Tots tenim al cap les dades definitives de grups polítics i escons, etc. però ¿què és el que ha succeït al nostre poble?, ¿segueix el vot de Campins el corrent general o hi ha quelcom que l'hagi diferenciat del de la resta de Catalunya?

Doncs sí, en això Campins és diferent. Ens abstenim menys i votem més en blanc que la mitjana de la Catalunya i, com podeu veure al gràfic adjunt, tot i que els partits "grans" (PSC-PSOE i CiU) empaten a l'estratosfera de l'univers electoral campinenc, més avall fregant els núvols, però molt per sobre del conjunt català, trobem a Esquerra i Iniciativa per Catalunya.

Així doncs, tot i la famosa "bipolarització", Campins és un poble que no vol renunciar a la pluralitat pròpia d'una societat moderna i avançada, per la qual cosa manté vius en la seva intenció de vot a Esquerra (abans coneguda a més a més com a Republicana de Catalunya) i Iniciativa per Catalunya-Els verds en uns percentatges que els aparells de partit d'aquestes formacions somiarien haver pogut assolir a nivell de Catalunya.

Cal esmentar que treuen el nas un parell de partits més, situats arran de terra amb un únic vot cadascun, el Partido Antitaurino Contra el Maltrato Animal (PACMA) i l'ecologista "Els Verds - Los Verdes".

I així, havent viscut els 5 minuts de glòria que ens pertocuen com a electors cada quatre anys al dipositar el nostre vot a les urnes, esperem que els polítics facin una bona feina i, si no és així, sempre podem prendre'n bona nota per a les properes eleccions generals... **J.P.**

foto: carles puché

CONGRÉS DELS DIPUTATS

CiU	74
PSC	72
ERC	36
ICV-EUiA	21
PP	10
EV-LV	1
PACMA	1
VOT BLANC	10
VOT NUL	1

SENAT

M. Arqué (PSC-PSOE-ERC-ICV-EUiA)	110	N. Campdepadrós (PACMA)	4
J. Guillot (PSC-PSOE-ERC-ICV-EUiA)	101	M. M. Estevez (PDLPEA)	1
I. Molas (PSC-PSOE-ERC-ICV-EUiA)	101	J. M. Boix (RC)	1
M. Burguera (PH)	1	J. LL. Berdonces (EV-AE)	10
C. Argiles (PP)	7	F. Moreno (UPyD)	1
S.J. Cadenas (PP)	7	C. Tienda (UPyD)	1
S. Egea (PP)	4	M. T. Rubió (EV-LV)	2
S. Rios (PUM+J)	3	M. A. Casanueva (PFIV)	3
L. Sierra (PUM+J)	1	J. Ventura (Ei)	1
J. J. Martinez (IR-PRE)	2	VOTS NULS	5
J. Puig (EV-AV)	4	VOTS EN BLANC	10
M. Candini (CiU)	76		
F. Guillaumes (CiU)	70		
J. Torra (CiU)	68		

foto: carles puche

El dia 8-03-2008 es va celebrar al Casal de Cultura el dia internacional de la dona treballadora amb la intervenció de l'advocada Eva Pleguezuelos, la Mª Angels Catarineu, mestressa de casa i la Roser Masó, mestra. Totes tres van explicar als nombrosos assistents com vivien les seves experiències personals dins dels seus àmbits particulars. Cadascuna, amb la seva exposició va deixar clar que, malgrat els avenços, encara queda molt camí per recórrer per normalitzar el paper de la dona en la nostra societat. Al final de l'acte Carme Moré va llegir el manifest que s'havia confeccionat per celebrar la diada. **C.P**

foto: carles puche

El setmanari SÓC de St^a. Coloma de Gramenet, va rebre el 17-03-2008, en la persona del seu editor i conveí de Campins Carles Isern, el premi Tasis-Torrent a la millor iniciativa periodística empresarial en l'àmbit de la premsa comarcal. Des d'aquí felicitem al Carles Isern i el seu equip pel merescut premi. **C.P.**

foto : josep pinyot

El passat diumenge 16-03-2008, a la plaça de la vila, es va procedir a la benedicció de rams i palmons amb una nodrida assistència de petits i grans. **C.P.**

foto : joan lópez

El dia 5-03-2008, es va declarar un petit incendi a sota del camí del Figueral, prop de la Falda del Montseny, produït al caure un arbre sobre la xarxa elèctrica, que va ser apagat amb molta celeritat pels bombers i un grup de veïns, que van evitar que el foc anés a més. **C.P.**

CONSTITUCIÓ DE LA COMISSIÓ DE FESTES I ESDEVENIMENTS CULTURALS DE CAMPINS

Des de fa uns mesos, i de manera oberta a la participació de tothom que hi pugui estar interessat i amb ganes d'aportar el seu granet de sorra, s'ha estat reunint un grup de persones, a fi de tirar endavant un projecte de sistematització de les festes i esdeveniments culturals més rellevants que tenen lloc al poble. L'objectiu és organitzar-se i prestar el suport necessari perquè tot surti bé i tothom en gaudeixi al màxim, fent d'enllaç, quan es consideri adient, entre les entitats i/o particulars interessats a muntar determinats esdeveniments, i l'Ajuntament.

A la darrera reunió de la comissió, que va tenir lloc el propassat 22 de febrer, es va treballar en una proposta de calendari de festes i es va debatre la importància que la comissió tingui entitat pròpia, desvinculada de cap tendència política, i que estigui a l'abast de qui s'hi vulgui posar en contacte. Així, s'ha creat una adreça de correu electrònic específica: comissiodefestes@campins.org, oberta a propostes, suggeriments, consultes, comentaris, etc.

La propera reunió de la comissió està prevista per al dia 4 d'abril de 2008, per treballar en el programa dels actes vinculats a l'Aplec de Sant Guillem, que, com és tradició, es celebrarà el segon diumenge de maig. Se'n donaran més detalls a través del correu electrònic i de cartells anunciadors. Us animem a participar-hi! **G.C.**

LA MOSTELETA

EL MÓN PER UN FORAT

UN CÒMIC HISTÒRIC!!!

Els/les alumnes del cicle mitjà de l'escola L'Alzinar de Campins, amb un mestre nou que ve els dimecres que es diu Joan Montserrat (Joangi per als amics), hem fet un projecte molt interessant.

Hem pensat, dissenyat i creat uns còmics basats en fets històrics o llegendaris que tinguin alguna relació amb la nostra estimada muntanya del Montseny.

Primer vàrem cercar informació i després hi hem posat la nostra imaginació. El resultat el podreu descobrir a l'exposició que hem muntat a la biblioteca de l'escola.

Realitat o ficció? O les dues alhora? Fet històric o llegenda? Descobriu-ho vosaltres mateixos.

fotos: Joan Montserrat

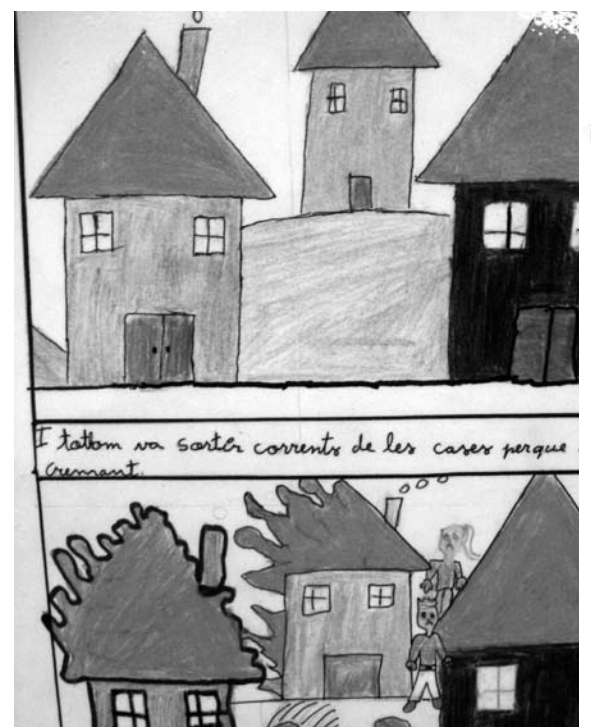

Benvinguts passeu... passeu!

Expo-Campins 2008

Durant la guerra civil...

Jo diria que no m'he deixat el foc encès!

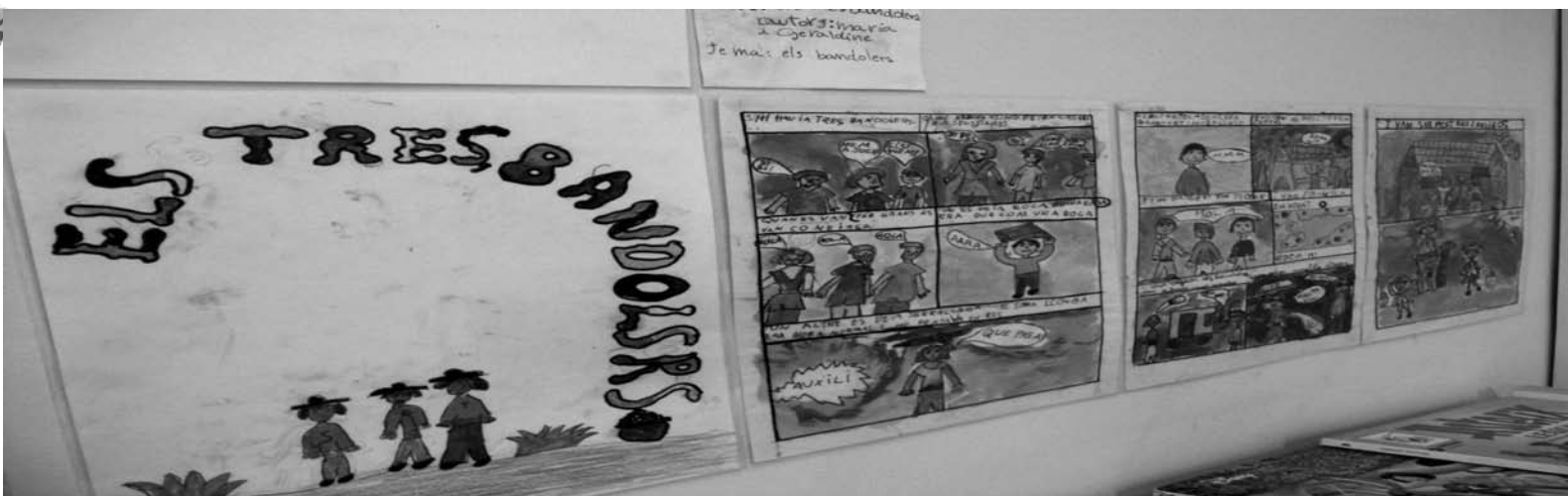

Hi havia una vegada una merla d'aigua...

M'he emocionau!

Tres eren tres les filles d'Elena, tres eren tres i...

Som unes artistes!!!

ENERGIA EÒLICA.

Dedicarem en aquest article una atenció especial a l'energia eòlica o produïda per la força del vent, ja que és la que més sovint es contraposa a la nuclear com exemple d'energia neta i renovable.

fotos: Recopilació a Internet per Jaume Vilà

L'aparell emprat s'anomena aerogenerador i és una mena de molí de vent gegant que apareix en grups més o menys nombrosos impactant en el paisatge. Aquests grups s'anomenen parcs eòlics.

Les parts més importants d'un aerogenerador són els fonaments, la torre i les pales.

Dins la torre hi tenim:

el generador (dinamo) per a la producció de corrent continu (DC) i per a la producció del corrent altern (AC) alternador.

el sistema d'orientació: manté el rotor encarat al vent, minimitzant els canvis de direcció.

sistema de regulació: controla la velocitat i el par motor evitant fluctuacions degudes a la velocitat del vent

el sistema de transmissió: augmenta la velocitat de gir del rotor per accionar el generador.

El rendiment d'un generador depèn de la grandària de les pales, forma, i disseny. Actualment és una tecnologia força estudiada, però com totes susceptible de millora.

Què és l'energia eòlica?

És l'energia associada al vent, i el vent és originat pel moviment de l'aire degut a diferències de temperatures entre una zona i una altra de la Terra.

El responsable final dels moviments de l'aire, és a dir, del vent, és el Sol que escalfa més uns llocs que altres. Indirectament és doncs energia generada pel Sol.

Com s'aprofita l'energia eòlica?

Des de l'antigor s'ha aprofitat mitjançant veles i molins de vent per a usos diversos. La tecnologia moderna ens permet transformar ara l'energia del vent en energia elèctrica.

En el nostre cas ens centrarem en l'energia elèctrica i la seva obtenció mitjançant el vent.

AVANTATGES DE L'ENERGIA EÒLICA

- Renovable. No s'acabarà mai, mentre bufi el vent.
- Neta. No contamina. Cada Kw produït d'aquesta forma evita emissions de CO2.
- Evita els impactes ambientals de l'extracció de combustibles fòssils.
- Evita el transport de combustibles mitjançant: petrolers, oleoductes, gasoductes, etc. amb el risc de desastres ecològics associats.
- Aplicació de principis tecnològics senzills i força ben desenvolupats.
- Actualment el cost de l'energia eòlica comença a ser competitiu.

INCONVENIENTS.

- Instal·lacions cares.
- Impacte visual molt important, ja que per pròpia necessitat els molins de gran envergadura (la torre pot arribar a l'alçada d'un edifici de 10 pisos i les pales del molí a 20 metres de llargada) s'han de situar en llocs esventats: colls, muntanyes, costa, etc. La implantació massiva pot canviar totalment el paisatge.
- Soroll a més de 200 metres.
- Mata ocells: 0,36 aus per molí i any, el que representa unes 5000 aus a l'any a tot l'estat, d'elles una quantitat important són voltors lleonats.
- Impacte en els ecosistemes, aus migratòries, nius, etc.
- Necessitats d'obrir pistes per grans camions per a transportar el material de construcció de les torres als seus emplaçaments.
- La producció d'electricitat és intermitent com el propi vent.
- No es pot instal·lar a tot arreu.

CONSIDERACIONS.

L'energia eòlica és una més a tenir en compte per reduir les emissions de CO2 i en conseqüència el canvi climàtic, en el benentès que no és la panacea i que com totes les formes d'energia té els seus avantatges i els seus inconvenients.

Afortunadament estem en una àrea del món on el subministrament energètic de moment està garantit i per tant ens podem permetre el luxe de debatre quins tipus d'energia són els més ecològics, i moure'ns en el camí adequat. Altres societats no tenen res garantit i per tant estan lluny d'iniciar qualsevol debat com el nostre. No ens deixem doncs moure per discursos demagògics, ni polítics. Tots tenim evidències clares que certs discursos energètics o d'altra mena serveixen més per captar vots que per altra cosa. 🐼

LA CUINERA ALQUIMISTA

Treu-li el suc al llenguatge (culinari) i fes la mona

És realment curiós d'observar de quina manera ens valem del llenguatge culinari i dels noms dels aliments per expressar les més variades coses, sentiments i situacions. I si no em creieu, aquí en teniu una mostra: si volem dir que un lloc està ple, resulta que està "com un ou"; si alguna cosa no té contingut, està buida "com un coco"; si la semblança entre dues coses és nul·la, diem que s'assemblen "com un ou i una castanya"; si ens sentim extenuats, "estem fets caldo", o "aixafats com una coca"; si ens fallen les cames, sembla que ens "fan figa"; si una cosa ens fa vergonya, ens posem "com un tomàquet"; si ens posa nerviosos, tremolem "com un flam"; en carvi, si se'ns fa pesada, és com si portéssim un "collaret de melons"... I què dir quan veiem un bebè rialler i molsudet? Doncs que està "com per menjar-se'l", no? I així, anar-hi jugant.

Amb les receptes, passa quelcom similar. Hi ha noms de plats que parlen per si sols, que són tan expressius, que sovint no calen més aclariment. Per exemple, el trinxat de la Cerdanya, l'escudella barrejada, la coca de recapta, el mar i muntanya, l'arròs negre o el pa de pessic.

Precisament la recepta que us proposo es refereix a aquest últim, al sofert pa de pessic, base i fonament de tants i tants postres, com la cèlebre Mona de Pasqua. Ah! I de pas dedico el meu sentit homenatge a tots aquells padrins i padrines alquimistes, que amb creativitat i imaginació preparen les seves pròpies Mones a les seves filloles i fillols. A veure si us animeu! Que el mateix diable va voler fer una cosa dolenta amb ous, farina i sucre, i no se'n va sortir...

RECEPTA DEL PA DE PESSIC (LA MONA DE PASQUA)

Ingredients:

Per a la base (pa de pessic):

- 200 grams de sucre
- 150 grams de farina blanca
- 6 ous
- 20 grams d'ametlla mòlta
- La ratlladura d'una llimona
- Un sobre de llevat en pols

Per a la cobertura:

- 200 grams de xocolata fondant
- Un rajolí de conyac
- El que us sembli convenient per a decorar: figuretes de xocolata, petits plomalls o ninotets, botonets de xocolata, pollets, ratlladura de sucre de colors, etc.

Es preescalfa el forn, a uns 180 graus, mentre anem treballant els ingredients.

En un bol, es baten 3 ous sencers i els rovells dels 3 ous restants (alerta a guardar les clares, que haurem de muntar a part, a punt de neu), juntament amb 150 grams de sucre (en reservarem 50 grams a part), fins aconseguir una pasta flonja, amb un cert volum. Aquesta barreja es pot fer amb una batedora elèctrica (estri de la cistellet) o bé amb un batedor manual.

Si es vol, en aquest punt s'afegeix amb molta cura la ratlladura de llimona, barrejant-la a poc a poc.

Cal muntar les clares a punt de neu. Quan les tinguem a mig muntar, afegir els 50 grams de sucre que havíem reservat, en petites quantitats. Les clares han de quedar brillants i consistents.

Barrejar la farina i el llevat en pols. Els anirem afegint a la barreja dels ous i el sucre molt lentament, com si fos una pluja fina. És molt important fer aquesta operació amb el batedor manual, amb moviments molt suaus, de baix a dalt.

Per últim, afegir l'ametlla ratllada i les clares muntades a punt de neu. Procurar no remenar massa, perquè les clares perdrien ràpidament la seva consistència.

Untar amb mantega un motlle rodó, d'uns 26 cm de diàmetre, i abocar-hi la pasta que hem preparat.

Ha de coure uns 25 o 30 minuts. Per evitar que baixi i perdi esponjositat, millor no obrir per a res la porta del forn. Se sap que està cuit perquè es desenganxa de les parets del motlle.

Passat aquest temps, es pot treure del forn amb molt cura. Aleshores, i encara que resulti sorprenent, cal fer una operació que ajuda a que no perdi de cop tot l'aire calent en sortir del forn i quedi com una boina aixafada: **s'ha de sobtar**, és a dir, s'ha de deixar caure pla, amb motlle i tot, des d'una alçària d'uns tres o quatre pams, al damunt d'una superfície dura (el marbre de la cuina, per exemple).

Es treu del motlle i es deixa refredar, al damunt d'una reixeta.

Per a la cobertura, cal fondre la xocolata al bany maria, amb un rajolí de conyac. Quan està del tot fosa, s'estén amb una espàtula, per sobre i pels costats. La decoració ja depèn del gust de cadascú.

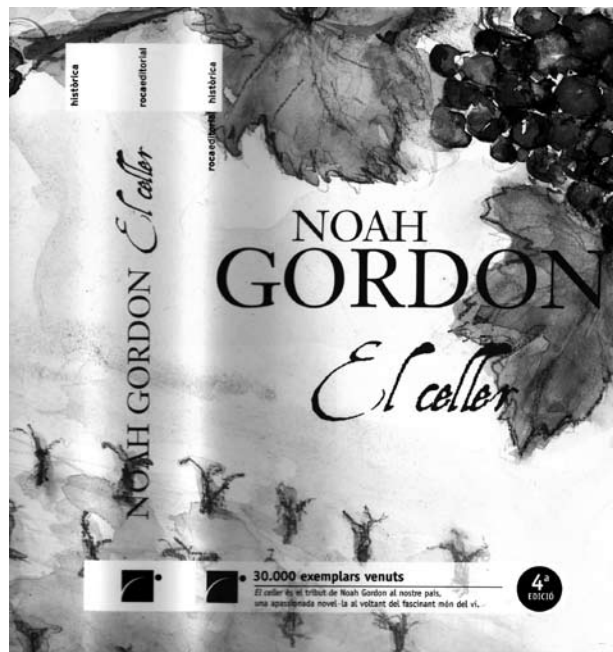
foto: Josep Pinyot

Bon profit, alquimistes de Campins! 🍪

EL CELLER DE NOAH GORDON

Portada del llibre . Captura Josep Pinyot

Quan el 23 d'octubre vam sentir que Noah Gordon feia la presentació d'un nou llibre al Museu del vi de Vilafranca del Penedès, que estava ambientat en terres catalanes, la curiositat lectora ja es posà en marxa per aconseguir el llibre... El rècord de novel·les com "El metge" o "L'últim jueu" feien pensar en una història força documentada plena de detalls del nostre passat. Un best-seller de difusió internacional! Protagonitzat en les nostres terres!...

El llibre és això: un best-seller que es llegeix amb facilitat, amb elements d'aventura, de tendresa i adequat per a lectors amb ganes d'evadir-se i passar una bona estona aprenent una mica d'història. Tot i ser força gruixut es fa curt, a un li agradaria encara una mica més d'història...

Ara bé, no espereu una novel·la nacionalista ni reivindicativa de les essències del país perquè no la trobareu. En principi crida l'atenció que els protagonistes tenen cognoms forans. Són una família gallega que després d'una guerra va rebre les terres com a benefici. I algunes vegades quan parla del país parla d'Espanya.

La novel·la se situa històricament a finals del segle XIX, quan Catalunya ja havia patit algunes de les guerres Carlines. Hi veiem com els fills segons de la família havien de cercar un ofici lluny de casa, com que l'hereu es quedava totes les terres els altres fills s'havien d'espavilar sovint en el seminari o en l'exèrcit, que és el camí que voldrà triar el nostre protagonista i que suposa l'inici argumental de la història. També hi veiem l'atracció que exerceix la indústria tèxtil, que va fer abandonar les terres a molts pagesos. El protagonista, després de veure's involucrat en un esdeveniment imprevist, que el fa abandonar el país i anar a terres del Llenguadoc, pot tornar a treballar la vinya familiar perquè el germà gran ha marxat a la fàbrica de la ciutat.

Com totes les obres de Noah Gordon està ben documentada pel que fa als costums i al context polític. L'autor s'assessorava amb bons especialistes, després de la novel·la. Posa cares i noms a aquest fons històric. Però el que centra l'atenció de la història és l'afany del protagonista per millorar la qualitat del vi. Es pot endevinar la passió de l'autor per aquest món, la seva preocupació per anar esbrinant tot el procés i les metodologies per arribar a fer un bon vi. Sempre endevinem en els seus llibres la implicació i l'entusiasme en allò que està explicant ja siguin avenços mèdics, tècnics o socials. 🍷

CURS RELAXACIÓ I MEDITACIÓ

Des de principis de febrer ha començat un grup que es reuneix per practicar relaxació i meditació.

Dirigeix les sessions Sonia Júlvez, veïna de Campins (de Can Pareres Vell) i estan obertes a totes les persones que hi puguin estar interessades o que vulguin venir a provar una sessió, és un activitat molt adequada per a joves i adults sense límits d'edat.

El Taller consisteix a aprendre tècniques bàsiques i senzilles de relaxació i meditació, amb l'objectiu de millorar la nostra qualitat de vida.

La pràctica de la relaxació i de la meditació té una incidència molt positiva en el nostre dia a dia; ens ofereix estabilitat emocional, ens dóna serenitat i contribueix així al nostre equilibri. Alhora augmenta la concentració i desplega la nostra capacitat de ser feliços i de sentir-nos presents a la vida.

Vols venir a compartir aquest moment de relaxació i descans en un ambient càlid i acollidor?

Telèfon de contacte: 637 95 98 47 .Sònia Júlvez

EL CLIMA ESCOLAR

No parlaré del temps, però caram que en fa de temps que volia analitzar el clima escolar. El bon ambient al treball és fonamental per a l'optimització de l'esforç.

En aquests moments s'albiren uns núvols amenaçadors de tempesta sobre l'escola.

Els pronòstics, des de molt de temps enllà, anunciaven que el nou edifici escolar se'ns quedaria petit molt aviat i, malauradament, així ha estat (els homes del temps, a vegades, no s'equivoquen). La població creix, la matrícula creix i el nombre de mestres creix... tant que al proper setembre ja no hi cabran. El curs 2008/09 n'hi haurà una seixantena d'alumnes amb cinc mestres tutors i només... quatre aules.

Ja hi som, on els fem? Partim la classe en dos o envaïm la biblioteca? O, potser, el Departament d'Educació instal·larà un barracot a l'aparcament que hi ha davant l'escola?

foto: Núria Berney

Estem patint una crisi de creixement, els nens i les nenes creixen i la roba i... l'escola se'ls queda petita. No ens podem quedar aturats o astorats observant el procés. Ens hem de posar les piles i actuar, primer per paliar els efectes i després preparar una bona solució amb la implicació de tots: mestres, famílies, Ajuntament i Departament d'Educació.

Tornant al símil meteorològic, també és cert que s'anuncia una primavera que revifa projectes i, com la pluja, ens ha caigut del cel un magnífic present. Bé, no ben bé del cel, però sí és magnífica la màquina fotocopiadora en color que ens ha proporcionat l'Ajuntament de Fogars de Montclús. És un estri que millora notablement la qualitat del treball escolar; una mena de petita revolució com, ja quasi no ho recordem, va ser la invenció del bolígraf en front del tinter tradicional. No hem d'oblidar que aproximadament el 38 per cent dels alumnes del CEIP L'Alzinar són empadronats del municipi de Fogars de Montclús i el 100 per cent agraim la millora.

Per acabar i, si us interessa, podeu visitar la web de l'escola www.xtec.cat/ceip-alzinar-campins i la de la ZER Baix Montseny de la qual som la nova seu: www.xtec.cat/zer-baixmontseny

REFRANYS I ENDEVINALLS

joan antoja

Per Pasqua, carn de corder;
per Nadal del Galliner.

El vi pel color, el pa per l'olor, i tot pel sabor.

Salut, diners i alegria són bona mercaderia

ENDEVINALLA

*Té espines i no és bacallà;
porta corona i no és capellà;
bèstia serà qui no ho endevinarà*

TEMPS ERA TEMPS

miquel a. ruiz

TEMPS AL TEMPS

Pot ser interessant mirar-se el temps amb una certa perspectiva. D'aquesta manera, si analitzem el 2007, any de trist record: sequera i més sequera amb sequera de títols (el Barça no va guanyar res de res); observem que les temperatures mitjanes han estat molt normals:

temperatura màxima: 19,8°C (mig grau per sota l'estadística dels 12 últims anys)

temperatura mínima: 10,7°C (vuit dècimes per sobre)

temperatura mitjana: 15,3°C (pràcticament invariable segons la tònica habitual)

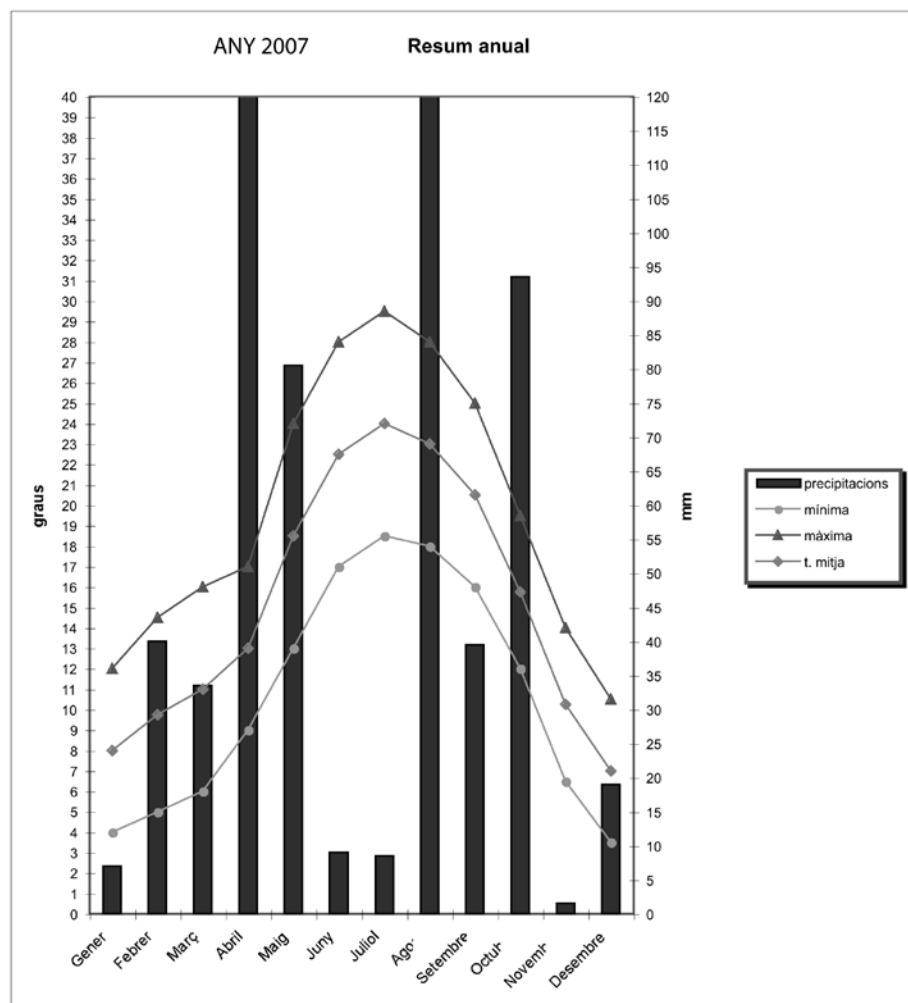
Però, en canvi...

dies amb precipitacions: 73 dies (uns 10 dies menys dels dies que sol ser habitual)

total de litres/m² recollits: 596 litres/m² (185 litres menys d'una mitjana de 781 litres segons els últims dotze anys)

gener, juny, juliol, novembre i desembre (cinc mesos!!!) han estat extraordinàriament secs.

Esperem que durant aquest 2008 caigui més aigua del cel i algun títol, si és possible, per a la culerada. 🍄

LLIBRETA DE CAMP *text: josep llovera dibuix: carles puche*

L'ALZINA SURERA

L'alzina surera (*Quercus suber* L.), anomenada suro en molts llocs, és un arbre de mida mitjana originari de la mediterrània occidental, de fulles perennes i d'aspecte molt semblant a l'alzina.

Pertany a la família de les fagàcies, de fulles lobulades o dentades, de color verd fosc a l'anvers i més clares i piloses al revers. Les seves flors, masculines i femenines, formen uns ramells que floreixen ben entrada la primavera. El seu fruit és l'aglà, semblant a la de l'alzina però, normalment, més grossa.

Però el tret més significatiu que l'identifica és la seva escorça grisenca, gruixuda i rugosa de la qual se n'extreu el suro.

Aquest arbre forma boscos clars en terrenys siliciós que hom anomena suredes. Tot i que conviu amb altres espècies arbòries, l'explotació humana n'ha afavorit el seu creixement en detriment de les altres espècies.

El suro es pot trobar actualment a la Península Ibèrica, al sud de França, Còrcega, Itàlia, Tunísia, Algèria i Marroc. Als Països Catalans la trobem a Penyalgosa, al Maestrat, als Ports de Beséit, a les Gavarres, les Alberes, la Selva, l'Empordà, al Montseny, al Montnegre i al Rosselló.

D'aquest arbre se n'ha vingut aprofitant històricament el fruit i l'escorça. El fruit, que anomenem aglà, nodreix una gran quantitat d'animals del bosc, com són ara els rosegadors i algunes aus. Antigament, algunes cases les recollien per donar als porcs o bé deixaven pasturar lliurement el ramat de xais sota l'alzina surera.

La seva escorça, el suro, és l'element de l'arbre que més beneficis ha donat als seus propietaris. La primera escorça que té s'anomena pelagrí, i és un suro de baixa qualitat i de mal pelar, que només es pot aprofitar triturat per a fer-ne aglomerats, cosa que li dona un preu baix. Aquest arbre, un cop pelat, regenera una nova escorça, que pot tornar a ser extreta al cap de 12 o 14 anys, depenent del lloc on es troba. La pela o rusca, es treu de l'arbre amb una destal de fulla plana donant uns precisos talls sobre d'ella, formant-ne dues pannes d'aproximadament 1,5 m d'allargada. Aquestes pannes s'extreuen, fent palanca amb el mateix mànec de la destal que té forma de cunya.

D'aquest suro és d'on, un cop treballat, se'n fan els taps que avui s'utilitzen principalment per a tapar ampelles de cava i de vi a molts llocs d'Europa, essent-ne el principal consumidor la indústria vinícola catalana. 🍷

RACÓ DEL POETA

francesc montasell

... ho deia Mont.ro –poeta i filòsof.-
No Creure que hagi mort, fins
que deixi de veure'm en el mirall.

Suposo l'infinit prou exageradament immens
per ser generós i
preservar-li un raconet a la meva ànima.
Un raconet que a la vegada seria el meu hortet,
On semblaria grana d'elixir d'amor
-amb abundància-
L'hortalissa que en naixés, s'arrelés arreu
-com si fos una catifa suspesa a l'aire-
I brodes d'amor amb el verd blau del cel
els trossos que encara resten erms en la via làctia.

LA MOSTELA

no comparteix necessàriament les opinions expressades en les col·laboracions signades pels seus autors.

PORTADA

La terra bull amb l'arribada de la primavera. Arbres i arbustos es guarneixen amb els seus millors atuellts. Flors i fulles tendres apareixen en un esclat de vida, que desperta els nostres sentits del miratge on estaven ficats per un hivern que, semblava parar-ho tot. També les llavors plantades per l'home, donen els seus fruits en els cuidats horts de la nostra vila. Foto: C. Puche. Hort de Rafel Durbau.

LA MOSTELA

campins.org

La revista de Campins. Núm. 16 primavera 2008

COORDINACIÓ: Josep Pinyot.

EDICIÓ: Carles Puche.

REDACTORS PER AQUEST NÚMERO:

Carme Puche, Miquel Barnola, Carles Puche, Joan Danés, Joan López, Miquel A. Ruiz, Francesc Montasell, Josep Pinyot, Gemma Casanovas i Àngels Vilà-Rius.

COL·LABORADORS en AQUEST NÚMERO:

Ajuntament de Campins, Martí Pey, Àngels Vilà-Rius, Carles Puche, Eirenel, Joan Danés, Núria Berney, Joan Montserrat, Joan Antoja, Joan López, Rafel Durbau, Gemma Casanovas, Josep Pinyot, Jaume Vilà, Josep Llovera, Francesc Montasell, Quim Reberté, Montse Guillamot, Dolors Rico Muñoz.

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Laura Sierra.

MAQUETACIÓ I DISSENY: Estudi Puche S.L.

IMPRESSIÓ: Gràficas Sierra S.L.

Si voleu contactar amb nosaltres adreceu-vos a **lamostela@campins.org**

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda de cap manera sense el permís dels autors.

amb el suport de:

Ajuntament Campins

FE D'ERRADES

A la Mostela anterior, en l'article des de la parròquia (pàg. 9), ens vàrem descuidar de posar-hi els noms de les campanes i el llistat de les persones que havien col·laborat en el projecte.

Els noms de les campanes són:

Sol 5 – Cruells-Montasell

La 5 – Franciscu i Margarita

Si 5 – Claudia, Alba i Jordi

Do 6 - Natividad Camarero

Re 6 – Emilia Mateu Pla

Mi 6 – El Cant dels Ocells

Fa 6 – Aluia, Si, Sempre, També

Fa#6 – Juan Capo Pagés

Sol 6 – Concepció Soler Font

La 6 – Vila Montseny

Si 6 – Enriqueta

Do 7 – Mercè Costa

Han contribuït en aquest projecte:

Família Cruells-Montasell

Família Montasell-Panareda

Família Deulofeu-Montasell

Família Isern-Camarero

Família Mateu

Famílies Julià-Micola, Fondevila-Julià

Famílies Pinyot-Casanovas, Villegas-Saurí, Puche-Moré

Família Capo

Família Pinyot-Soler

Família Oller

Família Mir

Família Cruells-Costa

Família Danés-Vilà

Família Antoja

Mossen Andreu Sala

Maria Taltavull

RECORDS DE PRIMAVERA.....

Encara que sembli impactant (vegeu per on va el famós “canvi climàtic”), a dia d’avui, l’any 2005, encara faltaven 8 dies perquè al nostre Montseny hi caigués una nevada d’aquestes dimensions.

Normalment no s’hem donat la circumstància de poder-hi pujar sovint quant hi neva, no gensmenys, en aquesta ocasió, es van creuar tots els fils perquè ho poguéss fer...

Aquesta seria, per això, una imatge d’un hivern-primavera, que no hem tingut i no sabem si tindrem.

En primer lloc, un angle del camí de Sant Marçal, prop del Sot de l’Infern, amb les Agudes de fons i quasi 60 cms de neu pura... Feta amb tres peus, D-70 amb el Sigma 18-50 a 18 mm., 1/40 i f/22, amb la llum ponderada central, balanç de blancs a llum de dia, 200 ISO i format base RAW.

En segon lloc, un petit exemplar del cucujoides surt volant d’una exuberant flor, rica en aigua i humitat en el seu status, d’un racó del camí del Turó de Mont Gros, aprop del Brull. Nikon D-70, òptica Sigma Macro 105 mm, a mà, a f13 i 1/320, amb flaix anular Sigma 145 en i-TTL-BL, ISO 200, llum ponderada central, balanç de blancs a ombra i format base RAW.

La tercera, dues papallones a punt de dormir, a les 19:30 d’un dia de juliol, baixant del Pla de Calma pel camí del Molar, a l’ombra. També amb Nikon D-70, Sigma Macro 105 mm, a mà, a f32 i 1/500, amb flaix anular Sigma 145 en posició manual

1x1, llum ponderada central, ISO 200, balanç de blancs a ombra i format base RAW.

La quarta presa, ja mes seca però menys atractiva, una simple i ben teixida llavor, aprop del peu del Tagamanent. Foto amb Nikon D-70, Sigma Macro 105 mm, a mà, a f9 i 1/160, amb flaix anular Sigma 145 en i-TTL-BL, llum ponderada central, ISO 200, balanç de blancs a ombra i format base RAW.

Per acabar, i com a desconsolat i mal presagi, una imatge de gairebé qualsevol indret proper, no cal dir a on, però real com l’estat d’excelsionalitat que avui ens te preocupats per demà i per a molts mes demàs que poden venir. Amb una Nikon D-70, Sigma Macro 105 mm, f14 a 1/250 a mà, ISO 200, llum ponderada central, balanç de blancs a llum de dia i format RAW inicial.

Fins ben aviat ! 🍄

Pepita Muñoz Plasis. Filla de N'Antonia Plasis Pagès i Genis Muñoz. Nascuda l'any 1934. La foto és feta l'any 1936, quan la Pepita tenia 2 anys.

